

Arriba el darrer lliurament de la sèrie Inspectora Elena Blanco.
L'esperat desenllaç que no et pots perdre.

CARMEN MOLA

EL CLAN

Columna

CARMEN MOLA
EL CLAN

Traducció de Núria Parés Sellarès i Núria Garcia Caldés

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
TÍTOL ORIGINAL: *EL CLAN*
PRIMERA EDICIÓ: SETEMBRE DEL 2024
© CARMEN MOLA, 2024
AQUESTA EDICIÓ S'HA PUBLICAT D'ACORD AMB
HANSKA LITERARY & FILM AGENCY, BARCELONA, ESPANYA
© DE LA TRADUCCIÓ: NÚRIA PARÉS SELLARÈS I NÚRIA GARCIA CALDÉS, 2024
© EDITORIAL PLANETA, S. A.
© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.
AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-3241-2
DIPÒSIT LEGAL: B. 15.659-2024
FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62
IMPRÈS A CATALUNYA - PRINTED IN CATALONIA

www.columnnaedicions.cat

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autors i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.
Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com
o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

CAPÍTOL I

No hi ha res per menjar en el fred apartament de la urbanització Mar Tirreno; a la cuina només hi queden llaunes de conserva buides. En Zárate es deixa caure al sofà: al seu voltant, un mostrari dels mobles més barats d'Ikea i la pols en suspensió, il·luminada pel sol de la tarda. Hauria de sortir a comprar una mica, però no hi ha res obert al barri, que bull d'animació a l'estiu però fora de temporada està mort. Hauria d'anar fins al poble, però no es vol moure d'aquí. La sensació que està a punt d'aconseguir una cosa que fa tant de temps que busca li impedeix calmar els nervis, la respiració. Li queda mitja ampolla de whisky dolent que ha comprat en una gasolinera, l'altra mitja se la va beure ahir a la nit, va ser l'única manera d'apagar l'escena de Las Suertes Viejas. Com si el seu cap fos un projector avariats, tancava els ulls i veia una vegada i una altra el jutge Beltrán morint als seus braços: «Qui va matar el meu pare? Què hi havia darrere del cas Miramar?», li cridava ell. «El Clan», va murmurar el jutge, agonitzant. «Què és el Clan?».

Aquesta pregunta ha quedat en l'aire fins avui.

Després d'abandonar la casa de Las Suertes Viejas, va anar a buscar l'Eduardo Vallés, el policia jubilat de la comissaria de Vallecas que s'havia citat amb la Reyes. Li va repetir el

que ja li havia dit a ella: el seu pare, l'Eugenio Zárate, era un talp en aquella brigada on també hi havia en Gálvez, en Rentero, l'Asensio i en Santos. Malgrat que a en Vallés no li van permetre continuar investigant, estava convençut que el seu pare va descobrir alguna cosa que demostrava la corrupció del grup i que van ser els seus propis companys els que el van matar. No obstant això, el cas Miramar, tal com es va anomenar aquella investigació, va passar a Afers Interns i es va acabar arxivant. Totes les versions que en Zárate havia sentit fins llavors sobre la mort del seu pare (una batuda contra una banda que es dedicava a robar pel mètode de l'encastament, o que va ser víctima d'un tiroteig amb uns narcos) eren falses. Va aconseguir que en Vallés li digués el nom de l'agent d'Afers Interns que havia tancat l'informe: Antonio Vicioso. Li va costar localitzar-lo. Va haver de recórrer a en Costa, el seu antic company de la comissaria de Carabanchel. No volia que ningú de la BAC sabés res dels seus moviments, perquè ningú els aprovaria, i encara menys l'Elena. Per no parlar d'en Rentero. Està convençut que el comissari seria capaç d'inventar-se qualsevol cosa (fins i tot que va ser en Zárate qui va matar el jutge Beltrán) per lligar-lo de mans i peus. Per evitar que faci pública la veritat.

En Vicioso el va rebre amb amabilitat a la seva modesta casa del passeig del Comandante Fortea, el va convidar a un cafè i li va explicar l'entrellat d'aquella investigació. Res de silencis ni de secrets, els vels van anar caient un per un perquè en Vicioso estava desitjant passar comptes amb el seu passat: «Hi ha vegades que un sap què va passar, però no té manera de demostrar-ho». Això va ser el que va passar amb el cas Miramar: li faltaven evidències, els pocs testimonis a qui va fer parlar es van esfumar. No va tenir cap altre remei que arxivar-lo.

—Alguns dels que l'any 1991 formaven part de la brigada de Vallecas, avui són a la cúpula de la Policia. En Gálvez, en Rentero...

—Si tens por, pots estar tranquil: ningú sabrà que he estat aquí.

—Tinc un càncer de còlon en estadi quatre. No és la policia el que m'espanta. No pas a mi.

—Per què van matar el meu pare?

En Vicioso va quedar en silenci, buscant a la memòria com qui escorcolla un armari a les fosques. Un lleu somriure se li va dibuixar a la cara i, després, un nom: Robert Gaynor.

—Qui és?

—L'única informació que sé que va obtenir el jutge Beltrán, l'home que va infiltrar el teu pare a Vallecas, és que la brigada facilitava el tràfic d'armes. Suposo que venien d'alguna de les fàbriques del nord i, des de Madrid, ells les feien arribar a l'Àfrica. A Libèria. En aquells anys estaven en plena guerra civil, i en Robert Gaynor era un dels generals de guerrilla. Vaig topat amb aquest nom perquè, molt després, quan hi van intervenir les Nacions Unides l'any 2003, els soldats d'en Gaynor tenien fusells de fabricació espanyola. Vaig intentar localitzar-lo, però Libèria era un caos. El vaig donar per mort fins que, fa uns anys, poc abans de jubilar-me, el seu nom va aparèixer al sistema: havia entrat aquí, a Espanya. Fins i tot el vaig anar a veure, però es va negar a parlar amb mi.

—On viu?

La resposta el va conduir a Almeria, a San Juan de los Terreros, a aquest apartament de la urbanització Mar Tirreno.

Quan en Vicioso es va trobar amb en Gaynor, el general havia començat a treballar en els hivernacles de la zona. Allà és on s'ha dirigit en Zárata. Si bé ningú l'identificava pel nom, la seva descripció, aquell ull dret blanc, era difícil d'oblidar. Uns jornalers li han dit en quina plantació treballava.

L'ha abordat al final de la jornada, mentre l'home fumava un cigarret que s'havia cargolat ell mateix i la resta de

treballadors se n'anaven sense acomiadar-se'n: potser estaven al cas del seu passat i preferien apartar-se'n com qui evita una malaltia contagiosa. En Zárata ha estat llegint sobre la guerra de Libèria. La figura del general Robert Gaynor, White Eye, destacava en alguns d'aquells relats demencials de violència extrema; se li atribuïen molts dels pitjors actes: massacres, canibalisme, la tortura de convertir nens en assassins. S'ha presentat com a policia i ha decidit no buscar la seva simpatia: li ha dit que sabia qui era, tot el que havia fet, i que, si no col·laborava, podia estar segur que seria deportat.

—Jo ja no soc aquella persona —li ha respost amb la veu cansada, arrossegant el seu accent liberianès.

Ha exhalat una alenada de fum i ha deixat perdre la mirada pel terreny àrid que envoltava els hivernacles. Amb més de seixanta anys, no semblava que li quedés gaire res per perdre.

—Et penses que no soc capaç de putejar-te el que et queda de vida?

—Pot ser pitjor?

—Pensa que pot ser millor: podria arreglar-te els papers, buscar-te una feina més còmoda per a una persona de la teva edat...

—I per què me l'hauries de fer aquest favor?

—Perquè m'explicaràs qui t'enviava les armes a Libèria. Has sentit a parlar del Clan?

En Gaynor s'ha aixecat de cop i s'ha allunyat arrossegant el peu dret. En Zárata l'ha atrapat i ha vist que el podia abatre amb un parell de sacsejades. No en quedava res de l'animal salvatge de la guerra. Alguns jornalers ressagats se'ls han quedat mirant.

—Com ho sé que puc confiar en tu?

—No ho saps —ha dit en Zárata—, però no tens cap altra opció. Vols que parli amb el teu patró? Vols que li digui les coses que vas fer a Libèria?

En Gaynor s'ha pres el seu temps per respondre. Mirava al seu voltant amb l'ull velat, com el d'una bruixa; semblava que patís per si algú el sentia.

—Eren negocis, jo necessitava armes, has viscut mai una guerra?! Tu què has de saber! Em mires com si fos un monstre, però per sobreviure en una guerra com la de Libèria no pots tenir compassió. No es tractava de guanyar res, sinó de sobreviure. És un pecat això? Fer el que sigui per seguir viu? Perquè jo ho vaig fer, sí. Amb les armes del Clan, i si no les hagués tingut, ho hauria fet amb les meves pròpies mans.

—Amb qui negociaves aquí, a Espanya? En Rentero, en Gálvez...? —En Zárate ha deixat caure els noms, però en Gaynor no ha reaccionat—. Sabies que eren policies?

—El meu contacte? Policia? T'equivoques. Una vegada, al principi, sé que va tenir problemes amb un policia de Madrid. Va estar a punt de tirar-ho tot per terra, però ell ho va resoldre. Ja m'entens.

En Zárate s'ha hagut d'empassar la ràbia quan en Gaynor l'ha mirat amb un somriure ple de dents. Encara el divertia recordar les atrocitats en què havia participat, com un nen que es deleix amb el record d'una malifeta. I una d'aquestes era la mort del seu pare. Però s'ha sabut controlar.

—Qui era aquest contacte?

—El Sipeeni. Vol dir «l'espanyol» en ioruba. No sé com es deia en realitat; deien que havia treballat a l'ambaixada espanyola a Libèria, jo el vaig conèixer allà, però potser és mentida. Com allò que va morir a la guerra. El Sipeeni no es va morir. Segur que és a Monròvia, en una mansió, gaudint de tots els diners que va guanyar amb nosaltres...

—Necessito trobar aquest tal Sipeeni. Necessito saber com es diu i on viu ara.

—Si me n'assabento, em donaràs el que m'has promès? Els papers, una bona feina...

—Ho tindràs.

—Dona'm un dia; trucaré a Monròvia, encara hi tinc amics allà. Després et vindré a buscar... i quan tingui els papers a la mà...

—Com ho sé que puc confiar en tu?

—No ho saps, però no tens cap altra opció —va repetir com una burla.

En Zárate encara recorda l'últim somriure d'en Gaynor abans de donar-li l'adreça de l'apartament a la urbanització Mar Tirreno. El seu ull blanc, macilent, el menyspreu que es va haver d'empassar en veure'l marxar. Tanmateix, creu que a en Gaynor li interessa el tracte. Apareixerà aquesta nit, tal com li va prometre. Ha intentat elaborar una explicació per a la mort del seu pare: el 1991, en Rentero, en Gálvez, fins i tot en Santos, només eren uns policies de barri. Encara no havien ascendit en l'escalafó. Potser col·laboraven d'alguna manera en aquella xarxa de tràfic d'armes, però era una cosa que els anava ampla. En qualsevol cas, el seu pare ho va descobrir i el Sipeeni, segons li ha dit en Gaynor, va ser qui ho va resoldre...

S'hauria estimat més no involucrar-hi l'Elena, però només ella podia ajudar-lo amb els papers d'en Gaynor. No és un home perillós, ara ja no, ningú ha de saber qui va ser al seu país, aquí és un pobre immigrant, vell i esgotat, incapaç de fer mal a ningú, però si no té el que li va prometre, potser no li explicarà el que sap. S'hauria estimat més que aquesta trucada arribés molt després, quan tot estigués resolt, quan s'hagués deslliurat de la llosa que té a sobre i que li impedeix pensar en res més. No hi ha espai per a l'amor, per al futur, per a una vida pròpia, la que li agradaria tenir al costat de l'Elena. Tot ho ocupa aquesta ràbia que actua com una addicció, retroalimentant-se, fent-se encara més intensa a cada trago, i ara s'incendia amb aquest nom: el

Sipeeni. Per això se sent com un impostor quan finalment fa la trucada.

—On ets, Àngel?

—T'envio la ubicació. Pots sortir de Madrid ara mateix?

—És absurd que et continuïs amagant. Vine a casa. Explica-m'ho tot i estic segura que trobarem la manera de solucionar-ho.

—Tant de bo fos tan fàcil.

Se la imagina al seu despatx, debatent-se, dubtant entre fer el que li demana o mantenir-se ferma i exigir-li que torni, o almenys que li expliqui què passa.

—T'estimo —diu ella.

—Jo també, Elena. Hem sigut dos imbècils, no trobes? Hem perdut el temps en estupideses i... ara no sé si ja és massa tard. No crec que pugui tenir una vida normal.

Encara que ella intenti amagar-ho, en Zárata s'adona que està plorant.

—Què et va dir en Beltrán?

—No t'ho puc explicar per telèfon. No és segur.

—Digue'm on vols que vagi.

No cal parlar més. En Zárata finalitza la trucada i li envia la ubicació per WhatsApp. Ara només falta esperar que arribi. Si surt ara mateix, trigarà unes cinc hores.

L'aigua calenta de la dutxa el reconforta i li aclareix les idees. En qualsevol moment pot aparèixer en Gaynor, l'ha de convèncer que s'espera fins que arribi l'Elena, prometre-li que ella li aconseguirà els papers. Necessita que l'africà li digui on pot trobar el tal Sipeeni, com localitzar-lo. S'està eixugant quan sent el soroll de passos a fora, al passadís de l'edifici. No pot ser en Gaynor, és coix, recorda com arrossegava el peu dret, i aquests trepitgen fort. Tot seguit, un estrèpit, algú ha entrat a l'apartament.

En Zárate pensa i actua tan ràpid com pot, al lavabo no té armes. Escriu al baf del mirall un missatge per a l'Elena: El Clan.

Un cop de peu obre la porta, la destrossa; tal com està, nu i desarmat, té poques possibilitats de defensar-se. Davant seu hi ha una dona amb els cabells rapats, un tatuatge d'una àguila al crani. Va vestida amb pantalons de combat i una samarreta verda ajustada que dibuixa una musculatura ben definida. A la mà dreta, una pistola amb silenciador.

—Esperaves en Gaynor? Per desgràcia no podrà venir. Està mort. Descansi en pau en White Eye. No crec que ningú el trobi a faltar, la veritat.

Ulls blaus, glacials, lleuger accent, probablement de l'antiga Iugoslàvia. No té més de trenta anys. Malgrat tot, malgrat que té totes les de perdre, es llança contra ella, però la dona està preparada, és ràpida, i el rebutja amb una puntada de peu a l'estómac que encadena amb un cop de puny al nas.

—No m'obliguis...

En Zárate trontolla, s'agafa a la cortina de la dutxa per mantenir l'equilibri, però el que fa és arrencar-la. La seva situació és precària, pensa ràpid i dedueix que si la sicària el volgués matar, ja ho hauria fet. En canvi, no ha disparat, i per això ho torna a intentar. S'abalança de nou sobre la dona, la tira a terra i surt corrents. No anirà gaire lluny tal com va, sense roba, però arriba a la porta. Baixa les escales a salts, trams sencers, ha de pujar al cotxe, potser així aconseguirà escapar-se...

Corre tan ràpid com pot per la carretera que envolta el rusc que és l'edifici. Ha deixat el cotxe aparcats allà a prop, ja el pot veure quan sent una mena de mossegada al costat, seguida d'una cremor que li bull a dins. S'entrebanca pel dolor fins que cau a terra, a pocs metres del cotxe. Ha estat un idiota. S'ha pensat que la dona no el volia matar. La cremor del tret li col·lapsa el sistema nerviós, té la visió

borrosa i cada vegada més fosca, com si s'enfonsés en un pou, però abans de perdre la consciència, en Zárate pot admirar la perfecció de les ales de l'àguila al crani de la dona.